

Mine Sota

duvarla sunar ...

keñdimden
geçiyordum
uğradım!

3. BASKI

GENC
T
TIMAS

Bu kitap okula hediye gelmesik şeylere dönüşebilen
bir malzemenin imal edilmiştir.
Lütfen kapağını açmadan okuyunuz.

kendimden geçiyordum uğradım!

mine sota

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir
Editör: Asena Meriç
Kapak Tasarımı: İrem Ertuğral
İç Tasarım: Nur Kayaalp

1-2. baskılar Carpe Diem Yayınları
tarafından yapılmıştır.

4. Baskı Mayıs 2018

Uluslararası Seri No: (ISBN) 978-605-08-2318-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt: Sistem Matbaacılık

Sertifika No 16086

Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4073
GÜL KEYFİM GÜL / 14

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

Raf: 10+ Roman Öykü

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

içimdekiler

ahh! tozuma göz kaçtı.	9
hatalıysam, numara yapmadan ara	18
manik bilmem ne var bende!.....	26
hepimiz enyayiiizzz!	29
dikkat! çene çalabilir!.....	34
bak anacım sana ne anlatacam.	40
lafı uzatmak gibi olmasın da.....	45
hüngür hüngür korkup, kahkahalarla ağlamak	51
“buyrun fm” gururla sunar!	56
kendinize iyi falan bakmayın	62
mangır bank’tan cart kart imkanları.....	69
annenizin kızlık soyadı nedir acıbaa?	75
eğrelti otu çorbası!.....	83
sahi ben neciydim ya?	92
hureba’nın düdüksüz tenceresi	100
giyilmeyen kahverengi palto	103
tepemde zıpladığınız için özür dilerim.....	106
ben kırmızı kar yağınca büyüycem	116
zorla mı ışınlancaz kaarrdeşimm!	121
zırvalamak istiyorum.....	128
hastamız sana hastayız!.....	131
kız fazaleett!	136
sanırsam kanımda bir pötürleşme var.....	141
o haplar beni yutuyo	145

ben senin bildiğin sandalyelerden değilim	149
bohçamı da aldım geldim	153
halime bak, dertli çal kemancı	157
kahır ve saz arkadaşları	161
bum bum bambili gulu guluu	168
bir saniye kaç saat ediyor acaba?	171
dijital saç baş yolucu	176
öğleden sonra duyuyoruz	180
size iki çift lafım var	185

ahh! tozuma göz kaçtı.

“Açılınnn ben hastayım açılınn! Ne yani olamam mı?! Bunu da mı olamam. Beni okutsalardı astronot bile olurdu be. Şimdi şemsiyemi açıp uzaydan aşşaa dünyaya kafa üstü atlıycam haa. Yapamam mı? Öyleyse bakın şimdi n’apıcam. Yok vazgeçtim yapmıycam. Sonra bir ara yaparım. O zaman size kendim tarafından yazılmış bir şiiri okuycam. Öhüöhh! Ağlasam sesimi duyar mısınız Mısırlılarla. Dokunabilir misiniz gözyaşlarıma neyle isterseniz . Silebilir misiniz burnumu selpak mendilinizle he? Bilmezdim kelimelerin bu kadar kabiliyetsiz olduğunu. Bu dertten üşütmeden önce. Orhan Sıtkı Çamlıbel’den sizin için derledim. Sen de bırak şu kolumu ahtapot musun nesen ya. Babaa! Babacığım! Ağlamıyorum. Tozuma göz kaçtı. Peki ben şimdi neden bahsediyorum? İki gözüm önüme aksın ki ben de bilmi-

yorum. Ay şarkım geldi. Ahh o gemi de ben de olsaydım, açık denizlere yol alsaydım. Sonra gemiyi batırsaydım, habire boğulup dursaydıımm! Hani alkış? Hadi bana sms atın. Ben de bu gün ne giysen onu düşünüyüm. Bak çekeleme kolumdan diyorum sana. Bak benim dedem hacıydı çarpılırsın ha. Ağzın burnun yamuk yamuk olur. Çekiştirme, bekle çantamı alıp geliyorum. Onun da sapı kopuk zatennn. Ben deli değiiilimm!” diye avaz avaz bağırın, kopacak bir tek kayışı bile kalmadığını düşündüğüm bir kadın muayene sırasını bekleyen kalabalığın arasından, zaptedilmek için kollarına girilmiş bir vaziyette geçirildi. Sıradaki hastalar da doktora “Çok hastayım. Nasıl iyileşicem?” diye sorduklarında “Stres yapmayacaksınız” cevabını alıp “Peki bunu nasıl yapmayacağım bunu da bi söyler misiniz acebaa?!” diye tekrar sorduklarında, doktorun da cevap olarak “Bu haplardan sabah akşam avuç avuç içeceksin” demesini bekliyordı.

Ayrıca hepsi birden, sanki kendilerinde en ufak bir rahatsızlık yokmuş da yolda öyle aniden denk gelmişler gibi “Ay biz hiç böyle değiliz. Ne deliler var valla” gibisinden şaşırarak ve de ağız burun bükerek baktılar kadının arkasından. Sanki cümlesi birden koro halinde “Tamam, bizde de zaman zaman uyuşmalar bilmem neler oluyor. Ama bu kadın iyice tozutmuş canım. Aslında doktora gelmeseydik de olurdu yani. Biraz tatile çıkabilsek ya da kaç hafta anamızın evine gidip kafamızı dinleyebilsek bi şeyciğimiz kalmazdı. Aslına bakarsanız bizimkisi de şımarıklık hee.” diye orda bulunuş sebeplerinden kendilerini soyutlamaya yer arıyordı. “Buraya böyleleri

geliyorsa benim burda ne işim var canım” kibiri miydi bu neydi. Böyle bir manzaraya asabiye polikliniğinde denk gelinmeyecekti de nerde gelinecekti bilmem ki. Hatta hasta olmayı bile kabahat sayabilme kapasitesi olan, kısacık kesilmiş beyaz saçlarıyla kendini hala çiçeği burnunda sanan, kendisine teyze dense “Teyze sana benzer densizzz!” diye azarlayacak gibi bakan, tayt modelli bir eşofman içinde bacak bacak üstüne atmış, sportmen Bili taklidi yapan bir teyze “Yaygaracı şey. Dikkat çekmeye çalışıyor dikkat!” diye çemkirdi. Ve beni sinir edip, kafamdan dumanlar çıkartarak “Hassta mısın sen yaa! Her yeri dikkat (!) olmuş kadının. Çekmiş çekeceğini, daha neyi çekecek. Doğru konuş aloo!” dedirtecek hale getiriverdi.

Muayenehanenin kapısını açan hemşire hanım, azgın hayat denizinin batık bir gemi gibi kıyıya attığı ve hala “Ben deli değiliiim!” diye avaz avaz bağırان kadına, bu tip vakalara alışkın bir edayla bakıp, sıradaki hastanın o olup olmadığını anlamak için sordu.

“Ruhiye Koparan?”

Rahatsız kadın birden fişi çekilmiş gibi sustu. Birkaç saniye dik dik hemşireye baktıktan sonra “Sensin o. Benim adımm.. Benim adımm. Adım neydi benim yaa? Adıma n’aptınız!” diye bağırmasına kaldığı yerden devam etti.

Durumun acilin de acili olduğunu anlayan hemşire “Tamam geç. Ama fazla bağırmadan tamam mı?” diyerek kadına yol verdi. İçeri bir adım atan kadın zınk diye

durup hemşireye delici bir bakış daha fırlattı ve cevap olarak sadece “Hıhı. Oldu, teşekkür ederim. Yüreeenize sağlık” şeklinde cevaplanacak anlamsızlık ötesi bir soru yöneltti.

“Önlüğünü nerden aldın şekerim? Çok beğendim. Kaça aldın? Aynısından kedimin de vardı bi zamanlar ama onunkisi dantelliydi.”

Hemşire “Emekliliğime ne kadar kaldı acaba?” diyecekmiş gibi bir sıkıntıyla saatine bakıp, kadınla beraber odaya girip kapıyı kapadı. İçerden rahatsız ablanın sesi geliyordu.

“Meraba doktor. Anlatın bakalım neyiniz var? Çekinmeyin benden dinliyorum, evet?”

Muayenehanenin kapısının tepesinde “Dr. Fikri Vidacıoğlu” yazıyordu. Asabiye doktoruydu kendisi. Ama tabi hasta cumhuriyeti tarafından adının deli doktoruna çıktığından da haberi vardı. Bekleme sandalyelerinde oturan insanlar “Beni bu hallere düşürenler sürüm sürüm sürünsün” bakışları okunan gözleriyle, isimleri ha yazdı ha yazacak diye durup durup kapının yanındaki ışıldaklı tabelaya bakıyorlardı. Adlarının ışıklı neonlarla tabelalara yazılmasını istedikleri son yerdi burası ama yıllarca içlerine attıkları sıkıntıların elinden tutup buraya kadar gelmişlerdi ve kısa devre yapan morallerinin tamir sırasını bekliyorlardı. İçerden gene bir avaz fırladı koridora.

“Doktor sen hiç iyi değilsin, bak ben sana diyeyim anacım. Kaç senedir doktor sanıyon kendini hee, söyle bak kızmıcam. Sana aspirin yazıyorum tamam mı. Sabah akşam gözüne damlatacaksın. Bi de öksürük şurubu yazıyorum. Dakka başı burnuna çekiceksin.”

“ŞİŞŞT!”

Duvarda parmağını dudağına dayayıp sus işareti yapan, o biçim yapılmış saçları, alınmış kaşları, alabil-diğine boyanmış makyajlı yüzüyle, artistik poz veren şu meşhur hemşire resmine baktım. Bu kadın yıllar yılı “Şişşt!” yaparak duvarda asılı geçirmişti ömrünü be. Bu resmi ilk çektirdiğinde bu kadar ünlü olacağı aklına gelmiş miydi acaba. Ayriyetten bu kadın gerçekten hemşire miydi? Daha önce hiç buna benzer görüntüde bir hemşire görmemiştim de. Kendisine “Doktor bey kaçta gelicek?” diye sorsalar, soranın başını okşayıp “Ah canım üzülme. Birazdan gelir. Geç sen odasına otur. Ayakta kalma yorulmuşsun. Çay getireyim mi sana he, ister misin? Aman kıyamam kıyamam. Şişşt! Hadi sen dinlen biraz” diyecek gibime geliyordu. Oysa normal olanı “Kardeşim sıranı bekle, yığılmayın kapıya. Gelecek elbet. Doktorun bekçisi değilim ya hoş” denmesiydi. Gerçi bu kadının tek görevi bekleyen kalabalığın ses volümünü düşürmek için yirmi dört saat şiştlemektir. Eğer o da diğer hemşireler gibi akşama kadar her çeşit hastaya laf anlatmaya, ordan oraya koşturmaya, akşam da o yorgunlukla eve gidip çoluk çocukla ve de kocayla ilgilenmeye,

doğru düzgün dinlenmeden ertesi gün tekrar aynı dert bolluğuyla uğraşmak için hastaneye gelmeye kalksaydı, belki tamamen aynı tepkileri verecekti. Milletın yavaş konuşması için verdiği bu zarif poz yerini, yumruğunu sıkımsı, yüzüne savaş boyları sürmüş, kaşlarını çatmış “Herkes çenesini kırılmadan kapasını anadın mı” gibisinden Rambo’msu bir poza bırakabilirdi. Öyle iki dirhem bir çekirden vaziyette yerinden hiç kıpraşmadan “Lütfen susunuz” der gibi gülümsemek kolaydı tabi. Bugüne bugün daha bir tek pansuman bile yapmamış, tansiyon ölçmemiş, yorgunluktan şafağı atmış doktorların azarını yememişti ki. Aldığı maaşın üçte ikisiyle taksit ödeyip geri kalanını da “Bunla da bir kaşık alıp kafayı yerim” der gibi bakmamıştı ki,

“Hemşiranım bu ay kiraya zam yapıyorum. Ona göre hesabınızı ayarlayın tamam mı?”

“Şişşt!”

“Ne hişi be bedava mı sandınız evi mi?”

“Şişşşşt!”

.....

“Hanım bak öyle boyanıp süslenip bakmakla yürümüyor bu ev. Yemek var mı yemek? Gömlek de gene buruş buruş. Bıktım ya?”

“Şişşt!”

“Şişşt ha. İyi valla kolayını bulmuşsun sen. Tamam boşanıyoruz.”

“Şişşt!”

.....

“Anne okuldan aidat istediler. Yarın da götürmezsem çıkıp dilencem bak. Geçen ayda götürmedim.”

“Şişşt!”

“Biliyodum zaten böyle diyeceni.”

Galiba hayatı böyle bir şey olurdu.

Bir de bu resim teklifi bu hanıma ilk nasıl götürülmüş-tü? Öyle yoldan geçerken “İyi günler abla.” diye çevirip “Bi hişş der misiniz? Resminizi çekip bütün hastanelerin duvarlarına asacağız da. Çok meşhur olacaksınız çok. Bakın bu fırsatı tepmeyin” denmemişti ya.

Acaba bu resmin çekildiği tarihte model ya da artist falan mıydı? Ama duvardan başka hiçbir yerde de görmemiştik ki kendisini. Sahi kimdi bu kadın? Şu bir zamanlar saça şekil verildikten sonra, yapılan yapıldığı biçimde kalsın diye kafanın içine sokulduğu fanus gibi ısıtıcılarla hazırlanmış, sarı boyalı saç modeline bakılırsa, gençliğini Hülya Koçyiğit’in gençlik zamanlarında yapmış bir kadındı bu. Yüzündeki kaşlar o zamanın modasına göre Gülşen Bubikoğlundan ödünç alınmıştı. Kirpikler Türkan Şoray’dan, dudaklarındaki rujun kırmızısı ve parlaticısı Banu Alkan’dan, yanağındaki alıklıklar Necla Nazır’dan, dudaklarına kapadığı kalem gibi uzun parmağı ve ucundaki tırnağı da Emel Sayın’dan monte edilmişti. Başındaki hemşire kepi de yine o zamanların hemşire üniformasına ait bir aksesuardı. Sustan anlayan insanların yaşadığı devirlere ait bu yüz, acaba şimdilerde geçmişteki gençliğini hatırlatan bu fotoğrafa baktığın-

da “Ah gençlik ahh!” diye avaz avaz haykıran efkarına mı “Şişşt!” diyordu. Belki de hayatın tatlı nefesi onun için tamamen alınıp verilmez olmuş, toprağa karışıp bu dünyanın fani olduğuna tamamen ikna olmuştu. Ne o tazelikten eser kalmıştı, ne o yay kaşlardan, ne o rimelli ceylan gözlerden, ne de o özenle taranmış pırıl pırıl saçlardan. Daracık karanlık evinde birilerinin onu hayırla anmasını bekliyordu. Ne tuhaf. Yoklukta var olan şeyler, varken bile bu kadar varolamıyordu.

O zamanların yüksek sesle konuşan insanların, insani bir nezaketle kırmadan susturmak için “Hişşt” leyen bu kadın, bu zamanın ortam kalabalıklarından yükselen ses kalabalığına “Kapatın çenenizi” der gibi “Yavaş olun aloo!” diye bağırırlar hakkında ne düşünüyordu acaba?

Ha bir de evlenmiş miydi ki? Kocasını hala sağ mıydı? Sağsa oturdukları evin vitrininde, hiç ölmeyecekmiş gibi gülümseyen telli duvaklı evlilik resimleri hala duruyor muydu? Eğer değilse, ölüm yıldönümlerinde yüreğinin eşine ait kısmıyla beraber helva kavurup konu komşuya dağıtıyor muydu?

Hep o haliyle hatırlanmak ister gibi, duvardaki resmiyle beraber zaman sanki onun için durmuştu. Çocukları var mıydı acaba? Hastaneye yolları düştüğünde annelerinin resmini görüp burunlarını çekiyorlar mıydı? Üç Kulhu bir Elham okuyup ellerini yüzlerine sürerek sevgili annelerini anıyorlar mıydı? Ya da bakımevine postalayıp, bir gün kendilerinin de evlatları tarafından oraya şutlanacaklarından habersiz, yüzlerinin hiç kırışmayacağını, bellerinin bükülmeyeceğini sanıp,

akşama kadar bir kez olsun “Herşeyin bir sonu var!” diye içlerinden geçirmeden mi geçiriyorlardı günlerini? Ömür süresini akşam yatıp sabah uyanmak, sonra akşam gene yatıp sabah uyanacağını sanmak sanan insanların ortak rüyasını mı görüyorlardı? “Teyzecim sizi çok sevdim. Size anne diyebilir miyim?” li zamanlardan kalma bu kadına onca yıl sonra hâlâ “Ana gibi yar olmaz” diyebiliyor muydu? Valla ne derlerse desinler bu duvardaki kadın artık o kadın değildi. Çünkü zamanın kum saatinden, birer kum tanesi gibi teker teker dökülüyordu insanlar. Zaman ince ince sızıyordu yere doğru. Son kum tanesi kalana kadar tüm unutkan insanlara şu şarkıyı hediye etmek geldi birden içimden.

Dokunma dokunma. Kırılır kalbim kırma. Seven kalbimi kırma.

Dokunma dokunma. Ben yaralı bir gönülüm. Vurup da kırıp da kanatıp cana dokunma..!

hatalıysam, numara yapmadan ara

Muayne sırası beklenen koridorda öyle bir ses kalabalığı vardı ki, sanki gürültüden bir hortum döne döne hastanenin içinde bir o yana bir bu yana harala gürele volta atıyordu. Acaba konuşurken bir tek kişi bile duvardaki kadına bakıp “Ay azcık sessiz olayım. Bak kadın yavaş olun diyor” diye sesini kısmayı düşünmüş müydü ki? Caydırıcılığı ne kadardı bu uyarının? Bu poz maksadına bir kerecik bile ulaşabilmiş miydi. Hele bizim gibi her ortamda “Aa kız Sabahat n’aber? Senin kız evlendi mi?”, “Vayy Rasim abi sende mi burdasın yaa. Tornacı dükkanın n’oldu? İyi gidiyo mu işler?” şeklinde başlayan, çeşit çeşit muhabbet bolluğuna gark olmuş bir millete, bu kadın duvardan hortumla tazyikli su sıkırsa, sapanla kafasına gözüne taş fırlatsa susturamazdı. Yanımda oturan kadınlardan sızan, kaç bölümdür sürdüğü hayatta

kestirilemeyen televizyon dizisi gibi bir muhabbet kulaklarımın içeri dolmaya başlamıştı bile.

“Söyle şimdi bana, en küçük bir kabahatim var mı söyle Mehpare abla. Sen olsan şimdi bu adamı n’aparsın he? Ben boşuna gelip gitmiyorum buralara. En sonunda hastanelik etti işte beni. Sanki düşüp düşüp bayılan ben değilmişim gibi bir de “Sen hasta falan değilsin. Hepsi numara. Yemezler” diyor bana. Yav daha akşam harp çıktı evde. Sen sabah gene gitmiş, arkadaşına bankadan kredi çekmiş. Ulan neyi ipotek ettirdin söyle neyi? Delik çoraplarını mı dümbükk?”

Ooo! İşler çok derindi. “Şok şok şok! Bir tanecik de flaşş! Cebi delik koca tarafından arkadaş uğruna çekilen kredi, karısı bilmemkimi hastanelik etti!” gibi, haber bültenlerinde altta yazılan kısa yazıların açılımı böyle sinir zıplıtlı hikayelerdi işte.

“Aaaa! Kız yok. Bu seninki hakkaten adam olmaz. Çıldırılmakta haklısın valla. Ayol nasıl ödeyecek o kadar borcu? Ah çileli kardeşim benim.”

“Ne ödemesi be ne ödemesi. O kısmıyla hiç ilgilenmiyor ki o. Define bulmuş gibi davranmaya alışkın o. Ay bak gene beynim soğumaya başladı. Böyle n’oluyor biliyor musun abla. Sanki kafamı buzdolabına sokmuşum gibi aniden buz kesiyor beynim. Burun deliklerimden sanki buz saçakları sarkacak gibi oluyor. Sanki o an öksürsem kafam “Çıtırtt!” diye çatlayacak, karpuz gibi ortadan ikiye ayrılacak gibi hissediyorum. Yok yook. O da olacak o daa.”

“Ah canım ya. Ne zamandır böyle peki?”

“Evlendiğimiz sabahından beri. Daha o sabah kredi çekip biberli yeşil zeytinle eski kaşar almaya kalkışmıştı. Akli sıra bana zengin sofrası kurup hava atacak.”

Yine duvardaki kadına gitti gözüm. Hadi sustursana nazik hemşire. Olmuyor diy mi. Olmaz. Zaten susa susa bu hale geliyordu insanların çoğu. Susturucu hemşirenin resminin bir köşesinin “Hişşt! Baksanıza bi. Hadi konuşun. Tutmayın içinizde, ne varsa dökün haydeee rillilirili” diye yazıp, bu şekilde bütün sokaklara yapıştırsalar hastaneler belki de bomboş olacaktı. Doktorun odasından gene bir ses yırtıldı.

“Sen o iğneyi gözümün önünde öyle fişkırtarak beni korkutacağını mı sandın hee. Korkmam ben. Yemin ediyorum şiir okurum. Bak son kez diyorum.”

Bu sefer doktorun da sesi çıktı.

“Ya sabır yaa. Ya hanım bir otur yerine yaa. Deli misin nesin sen?”

“Evet. Deliyim tabikine. Ama sanane ki bundan? Hem sanki sen çok iyisin hahaytt!”

Kadın içerden bağırdıkça herkes aynı anda susuyor, devamı gelecek mi diye kulak kesiliyor, gelmeyince de konularına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Köşedeki sandalyede oturan delikanlı, birkaç oturak ötede oturan ve dizini hiç durmadan histerik bir biçimde sallayan genç kıza “Ben de şu kıza hastayım!” der gibi bakıyordu. Kızın yanındaki yaşlı kadın, arada bir kızın sallanan dizini tutup sadece onun duyabileceği bir volümde